

Imigracija i integracija

Moja priča

Pozdrav svima. Ja sam Seldin Smajić. Rođen sam u Tuzli, u Bosni i Hercegovini i imam 20 godina. Danas ću Vam govoriti o integraciji jer se i sam osjećam primjerom jedne vrste integracije. Tema je integracija i imigracija, a ta je tema ujedno i moja priča.

Što znači i kako možemo definirati imigraciju?

Imigracija je proces prelaska s jednog na drugo mjesto, uzrokovana nekim određenim za stanovništvo privlačnim faktorima. Pod integracijom podrazumijevamo sklapanje odjeljenih elemenata u jedan, dakle proces kojim se dopunjuje ili stvara neka cjelina.

Prije nekih godinu i pol ja sam obavio obje te radnje koje su mi promijenile život iz korijena:

- imigraciju, proizašlu iz želje za boljim životom i boljom životnom sredinom i
- integraciju kao jedan, za mene posebice težak i neugodan, životni proces.

Danas sam tu s Vama kako bih vam objasnio kako su ti procesi utjecali na mene i također da barem jedan trenutak možete vidjeti moj život kroz svoje oči.

Neočekivano, početkom 2016. godine, došla je tetka s prijedlogom da bi se mogli preseliti u Austriju. Roditelji bi konačno imali posao, a brat i ja bismo mogli nastaviti sa školovanjem.

Međutim, nije to baš tako lako: sav ulog i trud, ulice i sokake ostavljaš iza sebe. Bio sam svjestan situacije u kojoj sam se nalazio. Danas ja, sutra moj brat. Po završetku škole, u mojoj domovini nikakav posao nije moguće naći, a o fakultetu da ni ne pričam. Nepotizam, korupcija i mito preuzeli su primat ne samo u Bosni, već i na cijelom Balkanu, i bez "jake pozadine" ili kako mi to kažemo "štele", koju ja nisam imao, ne možeš uspjeti u životu i ostvariti svoje snove.

Možemo prihvatiti neuspjeh, ali ne možemo prihvatiti da prestanemo pokušavati. Tako smo zakoracili u novi život. *Nikada nije kasno da postavite novi cilj ili sanjate novi san.* Samo smo stavili ključ u bravu i napustili to mjesto, kao da nikada tu bili nismo. Nisam plakao, morao sam biti hrabar kao pravi vojnik i suze ostaviti u srcu. Bilo je teško kao ništa prije. Zagrlio sam svoju majku i rekao joj da će biti sve uredu i da se ne treba brinuti, baš kao u filmovima sa sretnim završetcima. Život je ili izazovna avantura, ili ništa.

Bio sam spreman sam mijenjati sebe i prihvatiti promjenu kao svoj novi početak, sada i ovdje... Osjećaji su bili pomiješani... Svoje prepreke sam gledao kao one strašne stvari koje ugledaš u trenutku kada skineš oči sa svog cilja. Na ulazu

prelijepa građevina dočekala me razredna s kojom sam otišao do svog kabineta, gdje sam ugledao neka nepoznata lica. Novi karakteri, ponašanje...

"Jesam li ja dovoljno dobar da budem uopće ovdje? Možda su djeca zločesta i možda će me ismijavati, mene i moje ponašanje, jer smo bili potpuno dva različita svijeta?" – postavljao sam sebi pitanja u nizu.

Svi mi želimo odnose koji su ispunjeni ljubavlju, pažnjom, skladom i razumijevanjem i ako se mi sami na taj način ponašamo prema ljudima oko sebe, upravo tako će se i oni ponašati prema nama. Tom tezom sam se vodio i uvijek mi je bila uzvraćena ljubav.

Kad prihvatimo da je život radost i kako ne mora uvijek biti naporno i teško postići ono što želimo, tada s lakoćom, ljubavlju i radošću možemo kreirati svaki svoj novi dan i život će nas podržati u svakome trenutku našeg postojanja i uvijek nam dati ono za što smo spremni i u trenutku kada smo spremni... Dan po dan, tjedan po tjedan i prva školska godina bješe gotova... Tijekom boravka u Irskoj, gdje smo vrijeme provodili učeći engleski jezik, dobio sam pismo iz škole da nisam zadovoljio. Slomljen, zbunjen i razočaran u sebe, svoje zalaganje i život sjeo sam pored mirisnog mora. Uz povjetarac, razne misli prolazile su mi kroz glavu. Nisam smio plakati zbog svojih grešaka, već sam im se morao radovati zato što su mi otvorile oči. Uvijek je prerano za odustajanje. Onaj koji odustaje nikada ne pobjeđuje; onaj koji pobjeđuje nikada ne odustaje.

Moja priča je jedan vid primjera integracije, proizašla iz želje da ne samo sebi već i mojim potomcima osiguram sigurnu i ugodnu budućnost. Da oni ne moraju misliti o tome je li će sutradan imati dovoljno novca za kruh. Želim Vam poručiti da ni u jednom trenutku, ma koliko Vam bilo teško i neugodno ne odustajete. Putevi su beskonačno dugi, posuti trnjem i preprekama zlih ljudi koji ne žele Vaš uspjeh, ali uz volju, rad i trud samo zvijezde su granica. Sudbina nije stvar slučajnosti, već je jednostavno stvar izbora; to nije nešto što trebamo čekati, već nešto što treba postići. Neka Vam oči budu stalno na zvijezdama, a noge na zemlji.

Hvala! (776 riječi)

Seldin Smajić

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: govor (Naticanje u istočni jezici 2017., 1. nagrada)

Broj stranica: 2

Ljeto: 2018.

Škola: Savezna gimnazija Željezno / BG/BRG/BORG Eisenstadt

Učiteljica: mag.a Sanja Abramović-Pelzelmayr

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind